

[Udenrigsministeren]

forhenværende ledere, som de nuværende ledere også selv kritiserer.

Jeg tror, man skal passe meget på ikke at misforstå mange af disse begreber og slagord, som optræder i debatten for øjeblikket.

Et andet nyt slagord er »demokratisering.« Det opfatter man på en anden måde, end vi umiddelbart gør det, når bare vi ser det ene ord i en overskrift, for hermed mener man, at man kan slippe af med gamle og korrupte ledere, og at man forsøgsvis på et lavt niveau kan vælge mellem to forskellige kandidater. Men som også hr. Erhard Jakobsen meget præcist mindede om, er der stadig væk ikke tale om, at man kan vælge mellem forskellige politiske retninger eller grupperinger, endstige politiske partier. Jeg skal diskret minde om, at også Stalin i 1930'erne talte om demokratisering i Sovjetunionen, og der var mange i Vesten, der hoppede på den dengang. Jeg vil bestemt ikke sammenligne den nuværende sovjetiske leder med Stalin, langt fra, men jeg vil bare sige, at vi skal glæde os over de fremskridt, der sker, og vi skal opfordre til flere skridt. Vi skal efterprøve de forskellige ideer, der kommer frem, og prøve at tage Sovjetunionens ledelse på ordet, men uden af den grund at være naive og knytte overdrevne forventninger til, hvad der rent faktisk ligger i de mange udtryk, og så må vi stadig væk realistisk vente og se, om de mange ord bliver fulgt op i gerning, før vi falder i svime og beundring.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg bryder mig ikke meget om udenrigsministerens udtalte sympati for Vestunionen. Jeg mener, at tanken er fostret af nogle supereuropæere, som der også findes nogle af her i folketingsalen, og som faktisk er mere europæere, end de er danskere. Jeg mener også, at det spørgsmål, som skal henføres under EF, ligger langt, langt uden for de forudsætninger, hvorunder danskerne stemte enten ja eller nej til EF i sin tid. Derfor er det helt klart, at hvis man begynder at bevæge sig derind og måske når frem til et eller andet resultat, må vi have en ny folkeafstemning. Det er sagt ud fra et positivt syn på EF, men jeg mener, det er et farligt spil, også på den måde, at det vil svække NATOs nuværende form og opbygning, hvor USA er

drivkraften. Jeg mener at man svækker NATO ved at forsøge mere eller mindre at skubbe USA ud. Det er det, der ligger i det, og intet som helst andet, og derfor er det så absolut noget, som vi vil advare udenrigsministeren imod at bevæge sig ind i.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Det er helt givet rigtigt, at Vestunionen, hvis den blev udbygget og forstærket, ville være et vigtigt element i skabelsen af den europæiske union, og det er derfor klart, at det er unionstilhængere, som også nu arbejder for dansk indlemmelse i Vestunionen. Det er ligeledes klart, at det helt givet rejser nogle af de spørgsmål, som hr. Dohrmann var inde på, men vi vil foreløbig gå ud fra, at det kun er Venstre og CD, som har disse tanker; det kan næppe være de Konservative og de Kristelige, men det kan vi jo spørge dem om.

Jeg vil gerne beklage, at udenrigsministeren svarer så uklart på, hvordan han forstår den dagsorden, som regeringen tilsyneladende er godt tilfreds med. Udenrigsministeren mener, at så længe der er konventionel ubalance, som han påstår der er i stor stil, kan Vesteuropa ikke undvære a-våbnene. Det kan man godt forstå således, at regeringen vil bevare sin handlefrihed med hensyn til at sammenkæde spørgsmålet om atomvåben og spørgsmålet om konventionelle våben, og det er lige nøjagtig den sammenkædning, der skal undgås, for det er den, der vil kaste grus i maskineriet. Derfor mener jeg, der er en sådan uklarhed her, at det ville være væsentlig klogere at vedtage den dagsorden, som VS har foreslået, fordi den fuldstændig utvetydigt fjerner regeringens mulighed for at operere med en sådan uklarhed. Jeg synes, at erfaringen burde have lært os, at hvis man bygger på tillid til, at regeringen har vilje og evne til at udføre intentionerne bag de dagsordener, der vedtages, bygger man på sandgrund.

Lasse Budtz (S):

Om det sidste er der vel at sige, at denne gang synes regeringen at ville stemme for vores dagsorden, og derved er der i sig selv en meget betydelig forskel, hvis vi sammenligner med tidligere situationer.